

FALSES EXPECTATIVES

per CONXA ADELL I CARDELLACH, osb

Què passa quan les coses no surten tal com ens pensàvem? Què ha fallat, si tot ho teníem ben plantejat, calculat, coordinat? Com continuar quan estem sorpresos i aturats davant de resultats imprevistos i negatius?

En la primera lectura, Isaïes va tenir cura de plantar els millors ceps en la seva vinya i per això n'esperava bon raïm, però, o sorpresa, li ha donat raïm agre. Aleshores es pregunta amargament: «Què podia fer per ella que no ho hagi fet?». Necessita entendre i no pot; per això passa a l'acció contrària, opta per deixar la vinya abandonada, perquè hi creixin argelagues i cards.

Sembla una injustícia, quan no li dona una segona oportunitat. Però només és una vinya, una paràbola que expressa una realitat molt més dura i punyent, el clam dels oprimits, de tantes persones que pateixen, perquè han estat abandonades a la seva sort, sense ajudes de cap mena. I això ja no sembla una injustícia, sinó que és una gran injustícia que clama al cel, quan cada dia les notícies ens parlen d'èxodes humans i d'impotència absoluta davant de tot i de tothom.

Quan ens queixem per qualsevol cosa, perquè tenim aquesta capacitat i inèrcia, no ens podem imaginar, ni de lluny, què significa la veritable injustícia.

Sant Pau no ens consola massa quan diu que no ens inquietem, que preguem i, a més, amb acció de gràcies. De què serveix pregar, quan tot ens cau de les mans i l'ànima està eixuta? No creiem en una pregària màgica, ni tampoc amb un Déu tan totpoderós i llunyà que no és el Déu de Jesús.

Però sí que és veritat una cosa, la pau de Déu sobrepassa tot el que podem entendre. I tots sabem que en alguns moments densos, ni que siguin comptats amb una sola mà, acceptar el que no podem entendre ens ha donat pau, ens ha permès esperar el moment adequat, ens ha permès no donar-nos per vençuts en el pou de la foscor ni deixar abandonada la nostra vinya interior.

Pau ens dona unes pistes per sortir-ne: «interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi». O sigui, que ens mou a estar sempre en sortida, a sortir de nosaltres mateixos per ocupar-nos del bé dels altres. I aquest bé també ens retornarà a nosaltres quan sigui el moment, potser no de seguida o potser sí. Aleshores aquella pau de Déu que ho sobrepassa tot serà amb nosaltres.

Des d'aquí tenen sentit les paraules de Joan en el verset de l'al·leluia: «Soc jo qui us he escollit del món per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, i el vostre fruit perdurarà». Des d'aquí tenen sentit les tres paraules del Sínode de la Sinodalitat: comunió, participació, missió.